

rodního, jenž čítá 437 článků. Autorova práce došla uznání tím, že se kodexu dostalo oficielního označení »Kodex Bustamantův«. Kodex přijalo bez jakýchkoli výhrad deset států, mezi nimiž nejsou Spojené státy severoamerické z toho důvodu, že federální vláda musí přihlížeti k zvláštním ústavním poměrům ve Spojených státech. Delegáti Spojených států vyslovili však naději, že bude Spojeným státům možno kodex přijmouti později. O projednávání kodexu výstižně informuje Bustamantova nejnovější publikace »El Código de derecho internacional privado y la sexta conferencia panamericana«, vyšlá v Havaně letošního roku.

V době, kdy má dojít i v Evropě ke skutečné postupné kodifikaci práva mezinárodního pod protektorátem Společnosti národů, stává se sledování americké kodifikace proto nutným, že se v Americe klade patřičný důraz na právo platné.

Dr. Bohumil Kučera.

Druhý sjezd polských právníků bude konán podle sdělení »Právního obzoru« ve dnech 29. září až 2. října 1929. V plenu sjezdu budou řešeny otázky: 1. Problém zmezinárodnění práva obligačního. 2. Romantismus v právu. 3. Základní otázky kodifikace práva věcného. — Další otázky zpracují jednotlivé odbory. Odbor práva ústavního: a) Má býti zřízena státní rada R. P. a jak má býti organisována? b) Doporučuje se v zákonodárných sborech zvláštní postup při hlasování o zákonících občanském a trestním? Odbor práva správního: a) Účast elementu laického ve státní správě. b) Otázka vybudování správního soudnictví v Polsku. Odbor práva soukromého: a) O právech menšiny v akciových společnostech. b) O nutnosti a zároveň o obtížích jednotné kodifikace nesporného řízení. Odbor práva trestního: a) Okruh soustředění důkazů II. stolice. b) Úprava vyhnání plodu v novodobém zákonodárství.

Odčinění odsouzení, udělení milosti a podmíněné propuštění v r. 1927 a odvolání podmíněného odsouzení osob, jimž zkušební doba počala r. 1922. (Zprávy státního úřadu statistického republiky československé r. IX. č. 95). Statisticky hodnotiti výsledky podmíněného odsouzení a podmíněného propuštění je možné teprve po delší řadě let, neboť zkušební doba může činiti u podmíněného odsouzení až 5 let a u podmíněného propuštění až 10 let. Nejzajímavější jsou výsledky podmíněného odsouzení, které mohou býti publikovány až po pěti letech od výroku, že se trest podmíněně odkládá. Poněvadž data za dřívější léta byla již uveřejněna, je nyní možné statistické srovnání.

nání alespoň prvních tří let užívání podmíněného odsouzení. Pokud možno souditi ze statistických dat, nejsou výsledky nikterak nepříznivé a rok od roku se znatelně zlepšují. Nesluší arci zapomínati, že právě první léta účinnosti zákona o podmíněném odsouzení a propuštění byla velmi nepříznivá, vyznačující se nebývalým vzrůstem zločinnosti všeho druhu, kdežto r. 1922 zprostředkuje již návrat k poměrům normálním. Především zasluží pozornosti, že počet případů, kdy podmíněně odsouzený se neosvědčil, jeví patrnou sestupnou tendenci. Jestliže z 92.214 osob podmíněně odsouzených, kterým počala běžeti lhůta zkušební r. 1919 nebo 1920, se neosvědčilo 6985, bylo takových případů z r. 1921 jen 6814 z celkového počtu o málo menšího (91.719), z r. 1922 dokonce jen 5805 z celkového počtu 83.371. U žen dochází k odvolání podmíněného odsouzení značně řidčeji (asi 5%) než u mužů (asi 8%) a během užívání podmíněného odsouzení se stav ve prospěch žen neustále zlepšuje. To souvisí s menší zločinností žen vůbec a v letech 1920—1922 s poklesem zločinnosti žen, která za války dostoupila nebývalých rozměrů. Daleko nejčastěji, asi v $\frac{4}{5}$ případů, dochází k odvolání podmíněného trestu pro opětné odsouzení. Ubývá případů, kdy výkon trestu se nařizuje proto, že odklad neměl býti podle zákona vůbec povolen, kdežto naopak přibývá případů, kdy podmíněné odsouzení bylo odvoláno, poněvadž odsouzený jednal proti uloženým mu obmezením nebo odpíral bez důvodu nahraditi škodu neb dáti zadostiučinění. Tato okolnost, jakož i lepší výsledky, svědčí nepochybně tomu, že za první tři léta účinnosti se aplikace zákona o podmíněném odsouzení prohloubila.

Na co se zapomnělo ve vládním nařízení ze dne 29. listopadu 1928, č. 198 sb. z. a n. Tímto vládním nařízením byly upraveny nově obvody okresních soudů v hlavním městě Praze, jejich působnost i názvy. Podle tohoto vládního nařízení ode dne 1. ledna 1929 vstoupily v život nové okresní soudy, a to pro Prahu-sever, pro Prahu-jih a pro Prahu-východ. Pokud jde o okresní soud civilní pro Prahu-západ, jenž v této době již trval, byla jeho místní příslušnost změněna potud, že z jeho obvodu byla vyloučena řada obcí, jež přidělena byla okresnímu soudu pro Prahu-sever. V tomto vládním nařízení chybělo však ustanovení, že, byla-li podána žaloba u soudu místně nepřislušného, měla býti z moci úřední postoupena soudu místně příslušnému. Toto ustanovení bylo by mělo velmi praktický význam, zejména v tom případě, kde z obvodu již vžitého okresního soudu pro Prahu-západ byly cit. nařízením odňaty ně-